הכל יחסי גבירותיי ורבותיי!

זה ממש בלתי־אפשר. עור לא היה דבר כזה. אפילו זיקני־צפת לא זוכרים כבר 32 שנים מזג אוויר כזה בתל־אביב. קמים בבוקר הרוסים מעייפות ומחום. בין כותונת־הלילה לגוף, רק שיכבה עבה של זיעה. פיחס. רצים למיקלחת, פותחים מים קרים ועומדים 10 דקות. על מישמעת־מים שיספרו לי בנובמבר.

נכנסים למיטבה, מכינים שתי כוסות־קפה ואיזה פרוסה, ושוב הבן אדם שטוף־זיעה. פותחים ונטילטור, חצי הבית עף באוויר, סוגרים ונטילטור. הגוף כל הזמן נתקל בדברים בדירה. הראש גם כן לא הברקה גדולה, השערות מסולסלות מהלחות והמצב־רוח — בזבל, כמובן.

יוצאים מהבית לכיוון העבודה, וכבר ביציאה מהבית מקבלים את מכת־החום בתוך הפרצוף. יאוש. למה? למה המשה רבנו הזה הביא אותנו דווקא לתל־אביב? בדרך לעבודה נכנסים לארבעה בנקים. באחד שואלים מה היתרה שלי, בשני שואלים מה השער היציג של משהו, בשלישי מתעניינים באריכות בתוכניות־חיסכון. לא שהתחלתי להתעניין פיתאום בכלכלה, זה פשוט מפני שהחמצן של הבנקים מקורר הכי טוב בעיר.

מגיעים לעבודה. בחדר אחד הלך המנוע של המיזוג, אז כולם מצטופפים בחדר השני, שותים מים קרים ומתלוננים. אחר כך שולחים נציג שיקנה כמה כריכים. חבל שכולם יתעייפו. אוכלים סנדוויץ', שותים מיץ קר, מתלוננים עוד קצת, עושים שלושה טלפונים, מדברים עם שתי מזכירות אלקטרוניות ועם תפוס אחד והולכים הביתה.

בדרך נכנסים לסופר. בגלל זה שהמיזוג שם גוטה־גוטה, קונים וקונים וקונים. נזכרים שבחום הזה אי־אפשר לבשל, אז קונים המון אוכל מוכן, וכמובן משקאות. ביציאה מהסופר מבינים שצדקה תציל ממוות, ומחליטים לתרום לבעל המונית הראשונה שיש לה מיזוג. 3 ש"ח קטנים ואני שוב בבית. נכון שמיזוג־האוויר אצלי משמיע קול של טרקטור המתנה אהבים עם טרקטורה, אבל למי איכפת הרעש, כשהמעלות ואחוזי־הלחות מתחרים ביניהם מי יגצה. ממלאים כוס גדולה בקוביות קרח, ועל זה שופכים קצת קפה קר ושוב מתלוננים.

בשארית הכוח פותחים את הטלוויזיה ורואים איך 900 איש מתו ביוון, כי אין להם מיזוג ואין להם חשמל ואין להם מקרר ולא מים קרים ולא מיקלחת ולא מונית ואפילו לא אוכל מוכן בסופרמרקט, ורואים זקנים שמתמוטטים ותינוקות מזיעים מאומללות. ופיתאום נעשה לי קר בכל הגוף.

חדשות אכילות

1. גלידות

לאוהבי הגלידות שאוכלים וסובלים או נמנעים מאכילת גלידות מפחד ההשמנה, דאגה חברת סנפרוסט לגושקה והוציאה לשוק גלידות יוגורט, מה שנקרא באמריקה, למשל, יוגורט קפוא.

הגלידות, המכילות 2.5 אחוזי שומן, מיוצרות מיוגורט טיבעי בשמונה טעמים: פטל, מנדרינה, תות, אננס, דובדבן, מלון ומנגו. בכל חבילה בת 50 גרם יש שני טעמים ומחירה 4.20 ש"ח.

אגב, הקופסות בהן נמכרות גלידות־היוגורט ניתנות לרחיצה ולשימוש כקופסות־אחסנה.

בחודש ההיכרות עם גלידות־היוגורט מפיצים היצרנים גם עלון, ובו הצעות שונות להגשה מתוחכמת. למי שלא יכול להרשות לעצמו לאכול סתם מנה של גלידה.

הנה דוגמה: קוקטייל גלידת יוגורט.

המיצרכים: חצי כוס גלידת־יוגורט, כף וודקה, כף ליקר קסיס או שרי־ברנדי, מעט מיץ־לימון, סוכר.

הכנה: מניחים את הגלידה, הוודקה והליקר בבלנדר ומערבלים דקה. מרטיבים את שפתיה של כוס קוקטייל במעט מיץ־לימון, טובלים את השוליים הרטובים בסוכר, שתיווצר טבעת־סוכר מסביב לכוס. יוצקים את הקוקטייל לכוס המעוטרת. מגישים.

2. ארוחות־בוקר, ארוחות אחרי־הצהריים, ארוחות־לילה וביניהן

אולי זה לא כל־כך חדש, אבל רק עכשיו שמתי לב (בעזרת הילדים שלי) שצריך להגיד איזו מילה טובה. בגלל החופש הגדול סחבתי את שני בניי לסופרמרקט. שם בין המדפים תוך כדי קניית כמה וכמה מצרכים בלתי נחוצים, הרמתי את ידי לעבר הקורנפלקסים ובעוד היד שלי מושטת צעקו שניהם: „תקני תלמה!" הסתבר לי שמכל סוגי הקורנפלקסים הנמכרים בארץ (כולל תוצרת חוץ), הקורנפלקס של תלמה הכי טעים להם. ואחרי מחשבה קצרה נזכרתי שבעצם גם לי הוא הכי טעים.

עכשיו נמכר הקורנפלקס של תלמה באריזה של 500 גרם במחיר 4.35 ש"ח, ובתוך כל קופסה גם פרס לילדים הקטנים. פיתרון אדיר ל„אמא מה כדאי לי לאכול?" הנשמע בכל בית 17 פעמים ביום.

הדבר היחידי שקצת איכזב אותי בקורנפלקס של תלמה, הוא העובדה ששני בניי אוכלים ממנו כמויות גדולות מאוד, ועדיין אף אחד מהם לא נראה כמו הילדה שבתמונה. אבל אני ממשיכה לקוות.

3. .. איך זה יכול להיות?

חברת עלית שלחה לי הביתה חבילת ופלים בטעם שוקולד. לקופסה הגדולה היה מצורף מיכתב, בו היה כתוב שחבילת הוופלים מכילה

800 גרם של ופלים וכן קופסה קטנה של לגו, וכל זה ביחד נמכר היום לצרכן תמורת 7.50 ש"ח.

אילו החבילה היתה מגיעה אליי הביתה לפני שבוע, הייתי חושבת שזה טריק יפה מאוד של עלית, והייתי בטוחה שבוודאי באופן רגיל הוופלים לבד עולים משהו כמו 5 ש"ח, ולעומת זאת הלגו עולה 4 ש"ח, ובגלל זה שעלית קנתה כמויות גדולות של לגו הצליחו להוריד את המחיר.

כל זה היה נכון, כאמור, אילו הייתי מקבלת את החבילה בשבוע שעבר. אבל אני קיבלתי אותה השבוע, ממש יום אחד אחרי שהלכתי עם בניי הצעיר ברחוב אלנבי, ושם, בחנות צעצועים (שעד היום חשבתי שהיא זולה במיוחד), קניתי לו ח־בילת לגו עולה (ברזיק בגודל שיש בתוך חבילות הוופלים) תמורת 8 ש"ח.

עכשיו תסבירו לי אתם, איך חבילת לגו עולה ברחוב אלנבי 8 ש"ח, ולעומת זאת חבילת ופלים במישקל 80 גרם בתוספת לגו עולה 7.5 ש"ח.

ומי שאוהב ופלים ואין לו ילדים? שיאסוף את חבילות הלגו בשביל הילדים של החברים שלו. זו תמיד מתנה יפה.

חיסכון בחשמל, חיסכון בעצבים

יש לכם שני ילדים בחופש? תשימו לב כמה פעמים ביום הם הולכים למקרר ופותחים אותו. אצלי בבית מיספר פתיחות המקרר מתקרב בצעדי ענק ל־200 ביום. בכל פעם שדלת המקרר נפתחת, נכנס אליו גל חום, ולכן המנוע של המקרר המיסכן צריך לעבוד כפול. אבל זה רק כסף, ואת זה כבר למדתי לבלוע. אבל כשראיתי שהדברים בתוך המקרר כבר לא קרים לגמרי, וה„לי שעשיתי נקרש במהירות של צב חולה, החלטתי שצריך לעשות משהו בעניין 200 הפתיחות.

נו, אז מה עושה אמא ממוצעת? אומרת לילדים שזה לא טוב לפתוח את המקרר כל שתי דקות, אחר כך מסבירה למה זה לא טוב, ואחר כך אומרת שוב, ומסבירה שוב, ובשלב יותר מתקדם מבקשת יפה ויותר מאוחר מתחננת ובסוף... צועקת כמו משוגעת, משהו כמו: כמה פעמים ביום אני צריכה להגיד לכם! או: אם לא תפסיקו לפתוח את המקרר כל שתי דקות...!

ואז דקה לפני שהם משתכנעים קצת, מגיע האבא שלהם הביתה ושומע אותי צועקת, ותיכף ומייד הוא נהיה לצד שני הבנים שלו (קשר־דם זה כנראה יותר מקשר־נישואין), ותיכף הוא שואל אותי: „את רוצה שהילדים לא ישתו בימים החמים האלה?" לתשובתי, שילדים יכולים לשתות פעם בשעה, הוא מסתכל עליי ברחמנות מהולה בכעס ואומר: „את רוצה גם להגיד להם מתי לשתות? לא הגזמת קצת?"

טוב, כולכם מבינים שזה השלב שבו־אדם כבר לא יכול להתאפק, והוא מתחיל לצעוק, והבעל צועק בחזרה, ויש שימחה גדולה בבית, ונדמה לי שאם הילדים שלי היו יודעים את השיר משנות ה־60 „אבא מגרש את אמא / הילדים צועקים קרימה!" הם היו שרים אותו בשני קולות. אבל הם לא מכירים את השיר, אז הם סתם יושבים בחדר ומחייכים.

אני יודעת שאולטימטום זה דבר מגעיל מאוד, אבל ממש לא בכוונה יצא לי: „או אני, או 200 פתיחות מקרר" (בטח שהתביישתי אחר־כך, אבל כבר היה מאוחר).

ואז, כדי להציל את המישפחה מפירוק, המציא הבעל שלי המצאה גאונית ממש. גם הילדים ישתו מתי שהם רוצים וגם האמא שלהם תירגע, וגם האבא שלהם ירגיש כמו אדיסון או בל או מרידור לפחות.

ההמצאה היא פשוטה מאוד. לוקחים שני בקבוקי פלסטיק ריקים של קולה וממלאים אותם מים. דוחפים את שני הבקבוקים למקפיא. תוך שלוש־ארבע שעות המים בתוך הבקבוקים קופאים כמעט לגמרי. מוציאים בקבוק אחד ושמים אותו על השיש במיטבח ולידו כוס. בכל פעם שהילד צמא, הוא מוזג לעצמו מהבקבוק, ששומר על קור המים עד שהמים נגמרים. כשהמים נגמרים ממלאים אותו שוב ומחזירים למקפיא, ובאותו זמן מוציאים את הבקבוק הקפוא השני ושמים אותו על השיש. וככה כל היום הילדים שותים מים קרים בלי לפתוח את המקרר. אצלנו זה עובד כבר שבוע, והמישפחה מאוד מאושרת.

נ"ב: לא למלא את הבקבוק ממש עד הסוף, כי כשהמים קופאים הם מתרחבים.